

Το μεγαλύτερο πτηνό που εμφανίστηκε ποτέ στη Γη

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Pelagornis sandersi - Ο εντυπωσιακός νέος κάτοχος του ρεκόρ, που ζούσε πριν από 25 έως 28 εκατομμύρια χρόνια και ζύγιζε 22 έως 40 κιλά, ήταν διπλάσιος από το «βασιλικό άλμπατρος», το μεγαλύτερο πουλί που πετάει σήμερα στους ουραμούς του πλανήτη μας και έχει άνοιγμα πτερύγων 3,5 μέτρα.

Το απολίθωμα ενός πουλιού, με άνοιγμα πτερύγων περίπου επτά μέτρων, ανακαλύφθηκε κατά τη διάρκεια ανασκαφών για τη δημιουργία ενός νέου αεροδρομίου στη Ν.Καρολίνα των ΗΠΑ.

Αμερικανοί ερευνητές μελέτησαν το πτηνό και υποστήριξαν ότι σπάει το ρεκόρ του προηγούμενου κατόχου, του πουλιού *Argentavis magnificens*, που έμοιαζε με κόνδορα, είχε φτερούγες 6,5 μέτρων και ζούσε στην Αργεντινή πριν από 6 εκατ. χρόνια.

Ο εντυπωσιακός νέος κάτοχος του ρεκόρ, που ζούσε πριν από 25 έως 28 εκατομμύρια χρόνια και ζύγιζε 22 έως 40 κιλά, ήταν διπλάσιος από το «βασιλικό άλμπατρος», το μεγαλύτερο πουλί που πετάει σήμερα στους ουραμούς του πλανήτη μας και έχει άνοιγμα πτερύγων 3,5 μέτρα.

Εκτιμάται ότι χάρη στις τεράστιες φτερούγες του, μήκους 6,1 έως 7,4 μέτρων,

μπορούσε να ταξιδεύει μεγάλες αποστάσεις, χωρίς να τις κουνάει καθόλου, με ταχύτητα έως 60 χιλιομέτρων την ώρα.

Οι ερευνητές, με επικεφαλής τον παλαιοντολόγο Ντάνιελ Ξέπκα του Εθνικού Κέντρου Εξελικτικής Σύνθεσης, που έκαναν τη σχετική δημοσίευση στο περιοδικό της Εθνικής Ακαδημίας Επιστημών των ΗΠΑ (PNAS), ανέφεραν ότι το τεράστιο πουλί, που ονομάστηκε «*Pelagornis sandersi*», ανήκει στην κατηγορία των πελαγορνιθιδών, μιας προ καιρού εξαφανισμένης ομάδας γιγάντιων θαλασσοπουλιών.

Το καλοδιατηρημένο απολίθωμα βρίσκεται στο Μουσείο της πόλης Τσάρλεστον και ανακαλύφθηκε το 1983, αλλά μόλις τώρα έγινε αντιληπτή η σημασία του.

Οι επιστήμονες, οι οποίοι το μελετούν, απορούν πώς είναι δυνατό να σηκωνόταν στον αέρα και να πετούσε με τόσο μεγάλο μέγεθος.

Μερικά μαθηματικά μοντέλα δείχνουν ότι το εν λόγω πουλί είχε ξεπεράσει το μέγιστο δυνατό μέγεθος για να πετάει ένας οργανισμός.

Δεν αποκλείεται το πουλί, με τα κοντά και άχαρα πόδια του, να έπαιρνε φόρα κατεβαίνοντας κάποια πλαγιά, ώστε να αποκτήσει την απαραίτητη ώθηση για να υψωθεί στον αέρα, ενώ μπορεί να περίμενε και τα κατάλληλα ρεύματα αέρα για να βοηθήσουν την πτήση του.

Από τη στιγμή όμως που κατάφερνε να βρεθεί στον αέρα, οι προσομοιώσεις σε υπολογιστή δείχνουν ότι ήταν «άσος» στο πέταγμα, συνήθως πάνω από τους ωκεανούς, κατά καιρούς βουτώντας ως την επιφάνεια του νερού για να αρπάξει την τροφή του.

Από τα μακριά σαγόνια του, προεξείχαν μακριές οστέινες προβολές σαν ψευδο-δόντια, με τα οποία διαπερνούσε ψάρια, καλαμάρια και ό,τι άλλο έβρισκε.

Στη Γη είναι γνωστό ότι έχουν πετάξει ακόμη μεγαλύτερα πλάσματα, οι πτερόσαυροι, με κορυφαίο τον θηριώδη Κουετζαλκοάτλους, ο οποίος είχε άνοιγμα φτερούγων περίπου 11 μέτρων, όμως δεν ήταν πουλιά, αλλά ιπτάμενα ερπετά, που ζούσαν παράλληλα με τους δεινόσαυρους.

Πηγές: ΑΜΠΕ- naftemporiki.gr